

[Accueil](#)[Revenir à l'accueil](#)[Collection Mythologiae libri decem, Venise, Segno della Fontana, 1567](#)[Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre VII](#)[Item Mythologia, Venise, 1567 - VI, 15 : De Marsya](#)

Mythologia, Venise, 1567 - VI, 15 : De Marsya

Auteurs : Conti, Natale

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre VI

[Mythologia, Francfort, 1581 - VI, 15 : De Marsya](#)

est une version augmentée de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre VI

[Mythologie, Lyon, 1612 - VI, 15 : De Marsyas](#)

est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre VI

[Mythologie, Paris, 1627 - VI, 16 : De Marsias](#)

est une transformation de ce document

[Afficher la visualisation des relations de la notice.](#)

Informations sur la notice

Auteurs de la notice Équipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Document : "Mythologia, Venise, 1567 - VI, 15 : De Marsya".

Auteur(s) de la notice : Équipe Mythologia.

Éditeur : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle).

Consulté le 28/04/2024 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/887>

Présentation du document

Publication Venise, Comin da Trino, 1567

Exemplaire Munich (Allemagne), Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ) ,
Res/4 Ant. 50

Format in-4

langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Pagination 186r°-186v°

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques et historiques [Marsyas](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 30/04/2018 Dernière
modification le 28/04/2023

Thamyrim scripsit, ob suam in Deos temeritatē & arrogantiam: quod quidem rationi magis conuenit, cum tantę arrogantię pœnę luendę breuissimum sit tempus humanę vitę cursus. ob eam calamitatem oculorum ferunt cessasse Thamyrim a componendis carminibus, quare dictę sunt illi Musę cantum & citharę peritiā adēmisse. At quam ridicula est Dii boni alienarum ineptiarum derisoris Zezē explicatio, quā prodidit chil. 7. hist. 108? inquit enim Thamyrim nobilem fuisse poetam, qui mundi creationem quinque millibus versuum complexus sit, sed cum esset superbus & arrogans, eiusque scripta periissent, fabulati sunt antiqui, ut ait, illum cum Musis cecasse, & factum cæcum, ac diuinam cantilenam illi fuisse adēptam. Hęc explicatio fabulę quantopere frigeat, quis non sentit? non enim propter has ambages, & nugas aniles, fabulę fuerunt excogitatę ab antiquis; sed, ut dicebam, quo nos deorum metu & reuerentiā, ab inani arrogantia abstergerent eorum exemplis, qui cum arrogantes fuissent, pœnas ingentes suę temeritatis dederunt. ut essemus acceptorum a Deo beneficiorum memores, ut neque nimis aduersis deprimeremur, neque felicibus rebus nimis extolleremur: quorum vitiorum utrumque & Deo minime placet, & homine sapiente est omnino indignum. Hęc causę fuerunt, ut mihi quidem videntur, multo honestiores & probabiliore cur fabulę huiusmodi fingerentur, quāuis alicuius historię fundamēto fulciantur. at nunc de Marsya dicatur.

De Marsya.

Cap. XV.

Marsyas quoque Phrygius tibicen ob similem huic temeritatem & petulantiam non leue suppliciū subiuit. Hic Thyagnidis fuit filius eius, qui primus omnium mortalium leges musicas ad laudes Deorum, quibus in solennitatibus Gręci vsi sunt, accommodauit: qui Marsyas ausus est cum Apolline de tibięrum peritiā contendere. Fabulati sunt hunc magna consuetudine cum Cybele fuisse coniunctum, sed diu postea peruagatum in Nysam ciuitatem ad Dionysium, qui ibi regnabat eo tempore, peruenisse: ubi cum Apolline illic inuento, qui cum ob alia multa pręclara, tum ob inuentam citharam, & artem pulsandę citharę magno in honore habebatur, ausus est contendere: cum ipse tibię a Minerua eiectas suscepisset ut aiunt, iisque inflandis factus iam peritiior sibi videretur. Apollinem igitur in certamen musices prouocauit ea conditione, ut victor victo quodcunque libuisset, imperaret, ut testatur Pausanias in Phocaicis. Idcirco mansit ea consuetudo postea in magnę matris sacrificiis, ut adessent illis etiam tibię, ut ait Myrleanus Asclepiades. in eo certamine igitur cum Apollo citharā pulsasset, mox ore cantabat; at Marsyas tibiis inflandis tantū erat peritus, quare etiam victus pœnas dedit suę temeritatis. Illud certamen cōmissum fuisse non procul ab Apamia ciuitate iuxta lacum, in quo ad vsum tibięrum optimi calami gignuntur, scriptum reliquit Strabo lib. 12. ex eo lacu dicuntur manare fontes Marsyę fluminis, cum Ouid. lib. 6. Metam. Marsyam scribat fuisse ab Apolline in fluuium mutatum. Nam fama est apud eundem lacū tibię a Minerua fuisse inuentas, quas cum illa inflaret, seque in lacu conspexisset, orisque turpitudinem vidisset, & tumorem, illas abiicit, secedite a me inquiens malę corporis deprauationes, ut ait Athenęus libro 14. has cum reperisset Marsyas, qui multo ante bella Troiana floruit, non solum in-

A a a a flauit,

Mythologiæ

flavit, ceterosque illarum pericia antecelluit, sed etiam Doricæ musicæ po-
flea, geminarumque tibiarum fuit inventor, ficut Amphion Lydiæ, ut ce-
lebratur Plur. In libro de Musica. fama est igitur Marfyam ubi cum Apolline
decerrata victus fuiffet, de pinu arbore propinqua fuiffe fufpenfum, & exco-
riatum, ut tellatur Nicander in his carminibus;

Παύλος καὶ τίτος ὑμεῖς ἀπὸ δαίμονα ἐμῆς

Μαρτύριον, ἔχοντι φρίδην ἀπὸ φλογος ἀλαστουμένης

Sæpius & lacrymas de pinu triftis ademit

Marsyx, ubi Phorbus nudavit cortice membra.

- 10** E pelle Marfyæ vtis factus fuit , quum in Celxnorum ciuitate fuiffie feribit Herodotus in Polymnia hoc pacto ; ἡ δὲ Σελιδίη διαβὰντος τοῦ Λέωνος περὶ τὸν ὄρεον εἰς τὴν Φρυγίαν , καὶ αὐτὴν περιέρχεται , περιέρχεται δὲ καλαίρας ὑπὸ πύργῳ ἀσπίδουτοιο μακρότερον περὶ τὸν ὄρεον , καὶ ἐν τῷ ποταμῷ ἢ ἱαλάνθῃ ᾗ μακρότερον . τῇ , οὕτως τευχάει εἰς καταρρέεσσαν . ἐξ ἧς τὸν ὄρεον τοῖς κάλαρις ἀνατίλλας , ἐκ τῶν μακρότερον λαμβάνει , ἐκ τῆς , καὶ ἡ τῶν πλάτων μαρτυρία ἀραὶ ἐκ τῆς πόλεως ἀναγράφεται . τὴν ἑστὴν φρουρὰν λέγει : καὶ ἔπειτα Ἀπείλλωνος κάλαριν τε , ἀναγράφεται . Isti postea quam Halym traiecerunt fluvium Phrygiæ , per ipsam profecti Celenas adierunt : vbi scatent fontes Mxandri fluuii , & al terius non minoris mxandro , cui nomen est Catarrhaetes . hic oritur è foro Celxnorum , & in Mxandrum influit : vbi est etiam Sileni Marfyæ vtis in ci uitate Iuspensus . est enim sermo Phrygum quòd is de Marfya ab Apolline excoriato fuit suspensus . Dicitur ea de causa vniuersis ribicinibus deinde iratus fuisse Phœbus , quem Sacadæ opera placatum postea fuisse memorât , cum is primus Delphis Pythium cantum cecinisset . Quid per hanc fabulâ significare voluerint antiqui , manifestum omnibus esse arbitror , quoniam dictum fuit ad superbiorum , & nimis elatorum animorum depressendam te meritatem multas fabulas fuisse inuentas , quibus etiam consolandis illis , qui molestiarum & calamitatum cumulis obruuntur , vti licet . nam vt Deus in temerarios animaduertit , ita viros bonos aliqua calamitate oppressos adiuuat , quod & ipsum per fabulas antiqui nobis tradiderunt . Cretheis enim **30** Hippolyti filia Acasti vxor cum capta fuisset Pelei desiderio , neque tamen Peleo vt secum congregaretur persuadere posset , illum apud Acastum , quia suam pudiciam tentasset , accusauit . Hunc Acastus secum habens ad ver ticem Pelei montis adduxit , & vinctum feris laniandum reliquit , vt scripsit Diognetus in rebus Smyrnæis . Verum eius innocentix misertus Iupiter ensem illi per Vulcanum misit , quo se à feris tueretur : deinde cum in urbem venisset paucis comitantibus Acastû debellauit , & imperio ipse potitus est . vt igitur non est viri sapientis aduersus diuinam Dei voluntatem ob præsen tem felicitatem & opulentiam insurgere , sic in rebus aduersis non succeden dum viribus tempestatis , sed in vtisque certa animi moderatione vti conuenit . nunc de Ixione dicamus .

De Ixione.

Cap. XVI.

E Nimis multo his sceleratior fuit Ixion Phlegyx filius, ut sentit Euripides; ut Aeschylus, Antionis; ut Pherecydes, Pisiones & Aethionis; ut vero alii Martis, & Pisidices. Hic enim Diam filiam sine, vel, ut alii maluerunt, Deione, uxorem duxit; cum pollicitus esset se multa munera facere mox esse daturum. verum cum ad illa accipienda venisset Deionem, hunc